

„...észreveszi, hogy egyedül maradt.”

Az első emlék Danyi Magdiról: újvidéki egyetemi hallgató, verseit hozza Szegedre, fölkeres az „ős” sympósok üzeneteivel, leveleivel, könyvküldeményeivel, de nem a közlés érdekli, a könyvtárakba kéri a kalauzólást, ahová úgy beveszi magát, hogy nehéz vele napközben találkozni.

A másik is könyvtári: Czóbel Minkáról írta remek kis könyvét, nyár volt, a szegedi egyetemi könyvtár zárva, csak az oktatók és kutatók számára volt szolgálat, bementem érte a könyvtárba, egyedül ült a raktárban, ritka Czóbel-köteteket mutatott és rajongva beszélt erről az elfeledett, de újra meg újra fölfedezett regényíróról és költőről. (Pór Péter, Margócsy József és Weöres Sándor mellett Danyi Magdi könyve a legjelentősebb esztétikai értékelés Czóbelről.)

A jugoszláviai háború idején hosszú telefonálások estek Danyi Magdi részéről, verseit olvasta föl néha negyedóraig, a szerbiai telefonközpontok beleszóltak a fölolvadásba, megszakadt a kapcsolat, de Magdi újrAhív és olvassa versét, mely éppen arról a rettenetes eseményről szól, melyet megírni igyekeznek és elmondani azoknak, akiket az ő szavaival szeretne tudósítani a háborúról.

Nem politikai vers, a rettenet hangja szól írásából.

Költő volt, aki a nyelvtudomány legmodernebb irányzatait tanulmányozta végig, nyelvészeti, irodalomtörténeti, esztétikai dolgozatokat írt, ezeknek példatárát vagy inkább költői gyakorlatát Pilinszky művészetében érzékeli, figyeli meg, a végső, nagy művét róla kívánja megírni, de jól látható, hogy nem a tudomány tárgyát látja benne, hanem a költőpéldát, a költőtársat, saját világának a legfényesebb megvilágítóját.

Szerkesztő volt, az egyetemi oktató szakmai szigorúsága ott is kamatozódott, az *Új Symposion* szerkesztésének idején nem a saját irodalmi ízlése, hanem esztétikai magas követelménye érvényesült, újabb nemzedéket

tudott a laphoz odavonzani, nevelni. Alapmagatartása volt: ő ugyan író, költő, de a mások műveit nagy megértéssel tudta istápolni, nemcsak mint szerkesztő, hanem mint olvasó. Hány levele jött, amelyben azt jelzi, hogy Ladik Katalinnak verse van itt vagy ott, olvassam el Harkai Vass Éva verseit a *Híd*ban, nagyon szépek.

Az önzetlen öröm és ennek megosztása több mint szerkesztői, szakmai gesztus, szép, emberi minőség, a figyelmesség (amit Kosztolányi a legszebb emberi tulajdonságnak tartott) Danyi Magdinak életelve volt, gyakorolta.

Nagy magányossága, mint kagylóból a kín a gyöngyöt, a szeretetet alakította ki benne, mint viszonyt embertársai iránt. Hálás volt minden kicsi, jó gesztusért, kamatosan adta vissza szóval, könyvvel, segítséggel, okos tanáccsal.

Szerette Szegedet, Erdélyi Ágnes a Móra kollégiumban, majd a Grand Cafében szinte otthont adott neki, az egyetemi oktatótársakat mindegyre végigkérdezte, ha szó került rájuk. Olyan természetesnek vettük az ő figyelmességét, hogy bizony megfélekedtünk az ő gondjairól, betegségéről. Most fáj, hogy ezt elmulasztottuk.

Költő volt, nagyon tiszta és pontos nyelvi eszközökkel írt, önmagát pontosan elemezte, írhatnám azt is, hogy boncolta. Celan és Pilinszky fájdalmas példáit átélte és lefordította a maga világára. De minden költői példa és hatás mellett vagy ellenére, az ő költészetében ott van a Palicsi-tó víztükrének a fénye, csillogása, amit a nagy világirodalmi kalandjai ellenére is megőrzött és megörökített nekünk, az olvasóinak.

Danyi Magdolna